

ШУТОШЪ

ЛИСТЪ ЗА ШЕГА И САТИРА.

ИЗЛЪЗВА ВСЪКА СЪББОТА.

Спомощствования ся приематъ всякога за три мѣсеца прѣд-
плащаны по едно бѣло меджидіе или на листъ по 2 гроша.

Писма, дописки и всичко що ся отнася до вѣстника отправя
ся въ Цариградъ до Редакціята ШУТОША въ Агосианъ-ханъ № 14.
Назначенитѣ по възвѣстията, отговарятъ за цѣнитѣ
на вѣстника.

Българското издание ШУТОША по финансовъ часть нѣма
никакъ свърсъкъ съ изданіето му на другитѣ язици нито съ
главното управление на вѣстника отъ притежателя му.

Писма неплатени и поръчки непредплатени не ся приети.
Стати прашаны до редакціята, вѣстены или не, не ся
вращатъ.

ВИКТОРЪ УГО, (Графъ ВИКТОРЪ МАР-
СКЫЙ), Поетъ, слава Богу не Българинъ, а
Френець, родилъ са въ Безансонъ, който градъ
имаше нуждъ отъ туй събитіе за да са очи-
сти отъ рождението въ него на прочутитѣ ІЕ-
зуитинъ Нопотти. Викторъ Уго са роди на 24
Февруарія 1802 отъ баща републиканецъ и отъ
майка монархистка. Такова нещастіе са бѣ слу-
чило и на Генриха Рошефора, но въ противенъ
смыслъ, който са отхрани отъ баща монархистъ
и отъ майка републиканка. Но Рошефоръ са
освободи отъ туй нещастіе много по скоро отъ
колкото Викторъ Уго. Едвамъ 35-годишенъ Ро-
шефоръ бѣше вече платилъ на правителството
150 хиляды франки глобъ и бѣше останълъ
длъженъ на държавитѣ до 50 години затворъ,

когато Викторъ Уго 46-годишенъ бѣше еще
патриотъ въ врѣмето на Луи Филиппа и до
1849 гласоподаваше противъ приеманіето на про-
ектыта на лѣвицитѣ.

До 1827 Викторъ Уго съчиняваше стихо-
творенія вдъхнати само отъ религиозно и мо-
нархическо чувство, които му и привлѣкохъ
щедритѣ подаянія на Луи XVIII и на Карла
X. Него време той ако и да нѣмаше извѣстнѣ-
тъ си аксіомъ *нѣжна и дълбокъ любовъ къмъ
народитѣ*, приуготовляваше обаче онуй велико
и извѣстно промѣненіе на 1830 въ фрешкото
театро и въ фрешкитѣ филологитѣ, съ което
именуванитѣ класически писатели изгубихъ мно-
го отъ това дѣто имъ са чудеше и ги уважа-
ваше свѣтътъ до тогава. *Ернанъ, Мариона Де-
лорма* и най вече *царитѣ са забавлява* отъвр-
лихъ са чрѣзъ критикитѣ. Даже тази послѣдняя
драма, въ която са виждаше Франциско I какъ
насилува дъщеритѣ на подданицитѣ си, като
да бѣхъ прости държавны условия, възбуди до
най горнитѣ степенъ гнѣвътъ на политикитѣ въ
онова време, които увѣрявахъ че ако бы до-
пущали да са лишаватъ тѣй безстыдно царитѣ
отъ удовольствіята си не бы могли за напрѣдъ
да са представляватъ благообразно предъ исто-
риитѣ. Въстихъ са послѣ едно слѣдъ друго
Лукреція Борджіа, Марія Тудоръ, Руи-Бласъ
и *Бургравцитѣ*. Тази послѣдня драма, въ ко-
ято са вижда единъ стогодишенъ баща да са об-
нася като съ дѣте съ осмдесетгодишнитѣ си
сынъ, който мѣри и той отъ своикъ странъ *едва*
шестдесетгодишнитѣ си сынъ, а тойзи послѣ-
днитѣ заплашва първороденнитѣ си четириде-
сетгодишнитѣ сынъ че ще го бие ако не въспи-
тае добръ двадесетгодишнитѣ му внукъ, произ-
веде твърдѣ голѣмъ шумъ.

На 1831 Викторъ Уго издаде *Парижская*

Богоматерь, романъ, въ който направи начало на новѣтъ системѣ, която щѣше да приспособи толкозъ пѣти послѣ, система, споредъ която, възползуванъ писателътъ отъ времето въ което читателътъ съ нетърпѣние чака да види що ще стане Куасимодъ, Гелматъ или Гуимпленъ, посвещава 48 страници на описаніето на единъ паметникъ, на направѣтъ на единъ корабъ или на изучаваніето на правитѣ на Ароканцитѣ въ третій вѣкъ.

Викторъ Уго обнародува много тонове лирически и елегически творенія, които праведно са сматрѣтъ като толкозъ неподражаемы изящны творенія не само отъ Френцитѣ, но и отъ цѣлѣ Европѣ. На 1841 са опредѣли членъ на Академиѣтъ, и прие туй мѣсто отъ учтивостъ, но отъ тогазъ послѣ са обнасяше тѣй щото всякога да са намѣрва колкото е възможно по често на *пктуванія* изъ вѣнъ Францѣ. На 1848 са испрати въ Уставното Народно Събрание, дѣто гласоподава всякога съ дѣсятѣ странѣ както вече казахмы. Впрочемъ него време той поиска унищоженіето на смъртното наказаніе. Само на законодателното събрание, дѣто са испрати като представителъ отъ Сикуанскѣтъ областъ, Викторъ Уго са показа въ сжщность съвършенъ и искрененъ републиканецъ и отъ тогава останѣ вѣренъ на программѣтъ си, като поддържаше интереситѣ и идеитѣ на Републикѣтъ съ неподражаемѣтъ силѣ на словото си. Монархиститѣ възнегодувани противъ него, много пѣти му ударихѣ въ очи монархистскитѣ пѣсни които бѣше съчинилъ въ младостѣтъ си, но туй приличаше като да са хулеше единъ храбръ войникъ че, когато былъ тригодишно дѣте, плашалъ са отъ върколаци. Както и да е, а Викторъ Уго късно влѣзе наистинѣ въ правитѣ пѣтъ, но спечели изгубеното време. Дѣйцитѣ на събитіето на 2 Декемвр. го заточихѣ изъ Францѣ и като го намѣрихѣ опасенъ не го повикахѣ назадъ като Г. Тьера. Туй сравненіе ако и да са вижда отъ прѣвъ поглѣдъ че нѣма мѣстото си тука, подтвърж ава обаче мнѣніето ни че величіето на достоинството на честнитѣ челоуѣци са показва отъ величинѣтъ на страхѣтъ който тѣ вдѣхвватъ на лошитѣ. Викторъ Уго са отгѣгли въ Джерзей, отъ дѣто обнародува много списанія, между които и списаніето *Малкый Наполеонъ*. Наполеонъ III когато прочелъ тойзи насловъ на тѣзи послѣднѣ книжѣ, слѣдъ думитѣ отъ *Виктора Уго*, приложилъ, казватъ, *Великаго*. Но тогава бѣше неизвѣстно че туй остроуміе былъ купилъ той преди единъ день за 325 франка отъ единъ редакторъ на *Фигаро*, както са доказа по послѣ отъ дефтерѣтъ на разноскитѣ, който са намѣри въ палатѣтъ му на 1 Септември 1870.

Викторъ Уго не рачѣ на никои начинъ да приеме амнистіѣтъ която му са даде, и не са върнѣ въ Францѣ освѣнъ когато са научи че сѣ иѣ окадили за да иѣ очистѣтъ. Той са би като войникъ въ времето на обсадѣтъ на Парижъ и сетнѣ са испрати като представителъ въ Народното Събрание въ Бордо; честѣта бѣше голѣма за него, за това и той доказа че е былъ достоенъ за неѣ . . . като излѣзе отъ Събрание, преди да влѣзе въ него.

Викторъ Уго е среденъ на израстъ; челото му е широко, поглѣдѣтъ му пронзителенъ и точенъ; отъ двѣстѣ раскрача разстояніе може да распознае единъ чиновникъ бонапартистъ отъ единъ злодѣецъ побѣгнѣлъ отъ терсанѣтъ. Стилтѣ му е простъ, ясенъ и силенъ по нѣкогажъ, но често по заплѣтенъ и отъ най чиститѣ Балабановъ езикъ; тѣй нѣкога докарва ужасъ на читателя, а нѣкои пѣтъ го записва, като дохожда въ недоумѣніе и не може да разбере какъ *l'ideal fantome du rayonnement obscur des penombre etincelantes* (1) може да произведе *le verglas purulent de la promiscuite etoilee et bordonnante du fifre cadaverique* (2).

Слѣдующитѣ стихове най краснорѣчиво описватъ стилѣтъ на Викторъ Уго:

Ou, ô Hugo, juchera-t-on ton nom ?
Rendu justice, enfin, que ne t'a-t-on ?
Quand donc au mont qu'academique on nomme
De roc en roc grimperas-tu, rare homme ? (3)

БЪДУЩЕТО НА ВИКТОРА УГО.

Викторъ Уго са опредѣля изново представителъ на градѣтъ Парижъ въ Народното Събрание и предлага конечното прогласяваніе на Републикѣтъ. Царуланитѣ го псуватъ и го наричатъ *газова тенекія*, и най послѣ умира единъ день за да не види Наполеона IV, императорствующъ въ Францѣ.

ИСТОРИЯТА НА ЕДИНЪ ВРАБЪ БОЖИЙ.

—0—

Шумъ голѣмъ; Имаше наистинѣ до негдѣ право, по какъ бѣше възможно да понесѣтъ за царъ единъ толкозъ малкѣ животинкѣ, и да отвърлятъ Орелѣтъ! Викове, смущеніе. . . . Най-послѣ възлѣзва на амвонѣтъ една престарѣла Кукумявка — совата на Минервѣ, — която са сматряше като най мѣдра, отвара голѣмитѣ си очи и прави знакъ че иска да говори.

(1) Идеалный фантомъ на тъмното блѣщуканіе на искроватѣтъ подусвѣтлинѣ.

(2) Гнойното замръзваніе на ясното и бучаще размѣсваніе на мртвешкѣтъ трѣбѣ.

(3) Тѣзи стихове са турихѣ тука за знающитѣ френскитѣ езикъ отъ читателитѣ на «Шутоша»; преводѣтъ не само че губи много отъ важностѣтъ на туй малко но изящно твореніе, но става и невразумителенъ за българскитѣ читатели.

— Чада мои, каза тя, като чешене уважаемѣтъ си и побѣлѣж главѣ, чада мои, въпросътъ е серіозенъ наистинѣ, серіознѣйшій, не обаче и нерѣшимъ. По моето смиренно мнѣніе ето какъ трѣбва да са рѣши мѣчотията. Орелътъ ще си бѣде царь, защото той съ своитѣ собствени сили успѣ да надвине всички. Чини ми ся че на това нѣма кой да противорѣчи

— Да, да.

— Добръ, като е тъй! Нека го провъзгласимъ царь.

Да! Да живѣе царьтъ! Да живѣе!

— Сега прочее, продължи Кукумявката, птичето, което безъ орелътъ не бы могло да възлѣзе толкозъ на високо, и него да го провъзгласимъ, не наистинѣ царь, но *царче* — малкъ царь.

— Браво! превъсходно! Да живѣе царчето! Да живѣе Совата!

— Искамъ думатъ, извика *царчето* съ сладкыйтъ си мелодическый гласъ.

— Говорѣте, Ваше Величество.

— Имате право, любезни ми прѣатели, като предпочитате Орелътъ за да вы управлява. Хубавъ царь наистинѣ! Безъ сумѣніе той е по силенъ и отъ мене и отъ мнозина извъасть; но вый по послѣ ще опитате силѣтъ му. Азъ обаче съмъ отъ него пѣ дяволитъ, защото го измамихъ безъ да разбере нищо. Злочестый царю! . . . Истина, казвамъ ви го и да запомните думатъ ми. «За да ся управлява една коя да е Държава, трѣбва повече остроуміе и разумъ, отъ колкото сила и угнѣтеніе!»

И туй като рѣче вѣркъж по клонитѣ на ближнитѣ дървета, като пѣше съ сладкыйтъ си гласъ: — Предпочитамъ свободѣтъ, но държж коронѣтъ.» И станж невидимъ. . .

Тѣй научихъ азъ тѣзи исторіѣж, която е толкозъ важна и потрѣбна за насъ птицитѣ.

Тогава бащата хванж за рѣжж дѣщерѣж си и си отидохъ, а азъ потѣнѣхъ въ единъ океанъ размышленія иразмышлявахъ и размышлявахъ!..

Тѣй азъ си живѣяхъ миренъ въ онзи питоменъ лѣсъ, додѣто единъ день — день нещастенъ! претѣглихъ страшиж опасность. . . която обаче, както ще видимъ по послѣ, обърна ся въ моѣж радость и благополучіе. Такъвъ е свѣтътъ. Мысляхъ си че само питомни и незлобиви птици ся намирахъ вѣтрѣ въ лѣсътъ, и за това ся скытахъ свободно и безъ никакво предпазваніе. Единъ день съдѣхъ на клонѣтъ на едиж высокж тополж, глѣдахъ какъ величественно течеше подѣ мене рѣката и ся чудяхъ на естеството на около; на ввредъ владѣеше крайня тишина; бѣше по средѣ пладнѣ, и всичкытъ птици бѣхж млькнѣли, само нѣколко мухы брънчахж по върховѣтъ на клонитѣ. . . И мене

мя бѣше притиснѣла дръмка и едвамъ можахъ да имамъ очитѣ си отворены.

Изведнѣждъ чувамъ острѣ и дивѣ крѣсъкъ; подигамъ главѣж и що да видѣж? Надѣ мене, високо горѣ на небето глѣдамъ двѣ страшны и крѣвенишкы очи, които ся свѣткахж и азъ незнаѣж какъ; а между тѣзи очи ся издаваше една синкава джонка, подкрывена, дѣва, и отгорѣ надѣ джонкѣтъ два жълти мустака! . . .

Казвамъ го сега и отъ страхъ треперѣж както да е тя минута. Очитѣ, джонката и мустацитъ бѣхж на едиж птицѣ съ дългы крылѣ, които стояхж неподвижны горѣ въ въздухѣтъ. Видѣхъ ѣж, и на часѣтъ ми дойде на память крѣвопродитіето и смъртъта. Ястребѣтъ, който по прѣди гонеше Чучулигѣтъ ми, въ сравненіе съ тѣзи дивѣ птицѣ, бѣше агне. И най послѣ що бѣхъ азъ предѣ неѣж? едно нищо. Тѣлото ѣ бѣше малко по голѣмичко отъ едиж глѣбъ, а крилѣтъ ѣ толкызъ. . . Оставямъ вече noktытъ, които бѣхж готови да ся впѣжтъ въ бѣдното ми тѣло и да го раскъсатъ. . . Разбрахъ прочее че това бѣше *плотоядна птица* и не ся шегуваше. . . О нещастіе! сега ще мя грабне. . .

Какво да правѣж! . . . Озъртамъ ся на дѣсно и на лѣво растреперанъ, и за добръ моѣж честь съзирамъ едиж дупкж широкж въ дѣнерѣтъ на тополѣтъ ми. Мъртъвъ почти отъ страхъ спущамъ ся вѣтрѣ въ дупкѣтъж, и падамъ на едно животно което спѣше. А то бѣше верверица, която, уплашена отъ внезапното ми нахлѣтаніе, скочи, тѣрколи ма долу и излѣзе като свѣткавица на вѣнѣ отъ дупкѣтъж; но на часѣтъ страшната плотоядна птица ся спуща, грабва ѣж съ ногтѣтъ си, и ввръква на върхѣтъ на едно сухо дърво. Клетата верверица! напълнихъ ся съ сълзы очитѣ ми когато чухъ послѣднето ѣ испищаваніе! па макаръ и да бѣше едиж отъ вѣрлытъ неприятели на моето племе. . .

Избавихъ ся. . . Доганѣтъ, тѣй ся именуваеше плотоядната птица, като държеше стѣгнато жъртвѣтъж си, ввръкиж пакъ отъ дървото и тѣрсеше тихо мѣсто за да яде. А като съглѣда че въ средѣ нивытъ ся издигаше едиж усамотенъ стлѣбъ, ввръква къмъ него, не обаче на право, но извиващецъ крѣгове, и приближаваше съ голѣмо предпазваніе. . . Но едвамъ що стѣпи полека полека на стлѣбѣтъ, и изведнѣждъ . . . *хонг!* хванѣхъ ся нозѣтъ му. . . Тойзи стлѣбъ бѣше капанъ, заложенъ за хващаніе на грабителнытъ птици, които ядахж глѣбытъ и фазанытъ на чифтликѣтъ, който сяамираше тамъ на близо.

IV.

НОВЫЙТЪ МИ ПРЯТЕЛЪ.

Като ся намѣрвахъ вѣтрѣ въ дупкѣтъж, пре-

испълнихъ ся отъ радостъ като видѣхъ нещастіето на неприятеля на малкитѣ птици. Догантъ ся славн отъ чловѣцитѣ за *храбросттъ* си. Хубава храбростъ, наистиня! да гони гълъбъ, чучулигы и дребны птици! . . . Ако гонеше подобнитѣ си или други плотоядны и дивы птици, тогава, да, струваше да ся каже че е храбрѣ, но да закача малкитѣ птици? . . . остави ся. Ето защо и азъ не само му ся непочудихъ, но ся преиспълнихъ отъ радостъ за нещастіето му.

Отъ какъ обаче преминя първата сила на отмъщеніето, размыслихъ по добрѣ, и намѣрихъ че силлогизмътъ ми не бѣше правъ. Защото, помислихъ си, азъ като ямъ мравункѣтъ, виноватъ ли съмъ? Свѣтъста ми ми казва че не съмъ; защото като ямъ неѣмъ, азъ изпълнявамъ условіята на съществуваніето. Слѣдователно и Догантъ като яде мене, виноватъ ли е? безъ сумнѣніе и той не е виноватъ, защото слуша и той гласътъ на естеството, защото не може да живѣе, ако не яде месо. — Толкозъ по злѣ за малкитѣ и безъ никаквѣ защитѣ птици! — Ако прочее Догантъ, като яде малкитѣ животны, не го прави това движимъ отъ злобѣ, но само за да живѣе, тогава, азъ вмѣсто да ся радувамъ за злощастіето му, трѣбва да го съжалѣвамъ че падна въ капантъ на чловѣка, който безъ сумнѣніе пѣма да го съжали. Но тогава азъ трѣбва да съжалѣмъ и верверицѣтъ, и мравункѣтъ. Но пъкъ ако съжалѣвамъ важного безъ различіе, не е ли все едно като да не съжалѣвамъ никого? Тѣкмо и тѣкмо тука са разбъркваше умътъ ми . . . И да ви ся не види чудно, любезни ми пріатели, защото какъ да ви кажѣ? Вработъ божій не може изведнѣждъ да стане философъ.

Испытахъ послѣ да ли дѣлото на чловѣка бѣше праведно, и намѣрихъ че той не прави злѣ като гони враговетѣ на яребицитѣ, на фазанитѣ и на другитѣ си птици, които той отвѣжда за своѣж хранѣ. Тѣй щото пакъ, виждате, достигвахъ до жалостното заключеніе, че, отъ най горнѣго стѣпало на стѣлбѣтъ на животнитѣ, до най долнѣго, единственнитѣ законъ на животътъ е *война и разрушеніе!*

(ще ся продължи.)

ПОЛИТИКАТА НА «ВЪКЪ», И УНИЯТА ВЪ МАКЕДОНИЯ.

Не трѣбва ли българскитѣ народъ да въздигне ржцѣтъ си и да благодари на Всевышнитѣ Промыслъ че въ време толкозъ критическо, каквото е настоящето, въ време, когато единъ страшенъ расколъ заплашва да оскверни православното име на българскитѣ народъ, са е вѣстилъ его помежду насъ чловѣкъ надѣханъ съ высше въодушевеніе, който да въскрѣпи народа ни и да възвърне въ него чувството на религіозностъ и на

православіето? А че не трѣбва ли и Г. Балабановъ да подскочи и да благодари отъ сърдечнѣ радостъ на божественото Провидѣніе, че тѣй скоро и толкозъ ненадѣйно му са даде случай и му са отвори поле, за да са покаже и да отвори на явѣ всичкото избыліе на своитѣ раждасали знанія и всичкитѣ страхотѣ и величество на своето пукнато краснорѣчіе?

Както и да е, а ний, които вишемъ тѣзи редове, и които сме чели програмѣтъ на «Вѣкъ» както и «Подлистникътъ» на тойзи листъ, въ които Г. Балабановъ хвали безшумностѣтъ въ разискваніята и са общава да бѣде тихъ и нѣженъ въ своитѣ «разглаголствія», — не малко са почудихмы — пѣ нека това и не ни земѣтъ за зло — като съгледахмы че Г. Балабановъ уже въ третій и въ четвъртій брой на листа си забравя своитѣ благочестивы размышленія и благоснисходителны общанія — та като рицаръ възсѣднѣлъ върху огненъ но къпавъ конь и въоруженъ до зѣбы съ оружіята на «българското право» на «религіозностѣтъ» и «нравственностѣтъ», на «папизмътъ» и на «дарвинизмътъ» и Богъ ти знае съ каквы не еше тюрлю тюрлю ятѣганы и боздуваны, всправи са противъ едно мнѣмо престѣпленіе, противъ една стѣпка на едно страшно и грозно дѣло, — та са мѣчи чрезъ преувеличеніето на противника си да увеличи и важностѣтъ на собственитѣ си подвигъ и заслугы.

Но това не е нѣщо ново. То естѣ: не за пръвъ пѣтъ представлява Марко нашъ подобенъ подвигъ предъ очитѣ на българскитѣ публикѣ. Даже нето пѣкъ българскитѣ народъ прѣвъ между вситѣ народы са е сподобилъ съ щастіето да забѣлѣжи въ исторіята си рицаръ, какъвто е нашъ Марко Балабановъ. Нашата публика помни дѣлата му и подвигитѣ му когато бѣше той сътрудникъ на нѣкой наши изданія отъ періодическитѣ печатъ, а най помни тя неговитѣ подвизы върху политическото поле по черковнитѣ нашъ въпросъ. Освѣнъ това исторіята е запомнила и другъ единъ рицаръ, прадедъ на Марка нашъ Балабанова, но отъ испанскаго рода, който преди нѣколко столѣтія, замыслилъ бѣше величественнѣтъ мисль да трѣгне по свѣтътъ и да удиви земікѣтъ чрезъ величинѣтъ на своитѣ геройства. И дѣйствително, както днесъ Г. Балабановъ са е устремилъ противъ могъщето кодело на народноо движеніе и развитіе, тѣй въ онѣзи времена и извѣстнитѣ прадедъ неговъ бѣше са устремилъ противъ бучащето кодело на една воденицѣ на вѣтрѣ, — но тѣй и Г. Балабановъ ще да бѣде блѣснѣтъ и ввѣрленъ на въздухъ за да падне върху каменнѣтъ земікѣ, както и неговитѣ предшественикѣ, славнитѣ рицаръ Г. Донъ Кихотъ.

Нашитѣ читатели са досѣщатъ кой е предметътъ, който занимава настоящето ни разказваніе. Кого не отъ насъ потресе до коренъ отчаянната постѣпка на злочеститѣ наши сънародници отъ Солунскитѣ вилаетъ? Кой отъ насъ не е потрепералъ отъ мѣкѣ и отъ негодование, и кой не е прокльнѣлъ въ душѣтъ си онѣзи извратны и чудовищны смѣшества, които быдохъ причина на тѣхното отчаяніе, на общенародно наше униженіе? . . . Но века слѣдуватъ събитіята . . . А божіята правда ще са извърши надъ главитѣ на онѣя, които допълнихъ чашѣтъ на нашѣтъ горестъ и ни ѣмъ дадохъ да ѣмъ испіемъ.

Но нека дойдемъ на думѣтъ си.

Освѣнъ прочитѣ усесненія и разочарованія, които произведе вышереченното събитіе, то бы причина и на това, дѣло искара Г. Балабанова, който са креше изъ бѣзакѣтъ, да излѣзе на пѣтътъ и да си покаже гласѣтъ. «Ний съ голмы гласъ оплаквамы тѣлѣ постѣпкѣ на нашитѣ съотечественници» вика и плаче Г. Балабановъ,

а онѣзи, които го слушать, заблъжватъ, че тойзи *гласъ* е твърдъ дебелашки и разглезенъ; а плачьтъ му прилича, на плачьтъ на едно голямо дѣте, — *на дѣте, което плаче на колата, които само е строшило.*

А че какво бѣше вашето намѣреніе, Господине Балабановъ, вашето, думамы, на вашитѣ приятели и на покровителятъ ви намѣреніето какво бѣше? Не ли са трудяхте вый, съ нечуванъ насилія и тиранства да убіете духътъ и упорството на народътъ, и да го принесете като жертва на фенерскійтъ тартаръ за постигнуваніето на едно отъ всички васъ горько желаемо «спогодженіе»? А имате образъ още за да са ругаете надъ народното нещастіе! Да, ако вѣистинѣ да имаше въ постъпкѣтъ на нашитѣ сънародници нѣщо безбожно, нѣщо недостойно, или нѣщо което понижава, то върху васъ Балабанова и върху вашитѣ приятели и покровители трѣбва да падне всичката отговорность предъ Бога и предъ бъдущето! Понеже вый само вслѣдствие на личнитѣ си расположенія са отсвоихте отъ народътъ и отъ неговитѣ живы и пламенны стремленія, понеже вый направихте жертвенникътъ и вый подадохте ножъ за да са заколи невиннитѣ и праведнитѣ вашъ народъ, на който сте сынове.

Кори Г. Балабановъ и псува нашитѣ съотечественници, че помислили *да отстъпнѣтъ отъ православіето.* Но растъжквайте това по точно. Какво знаменува неотстъпваніето отъ православіето? Не ли хылады пѣти казахте на бѣднитѣ наши сънародници че съединеніето имъ съ Екзархіятъ е невъзможно, че тѣмъ единственно остава да са съединѣтъ на грѣцкійтъ патриархатъ? Какво знаменува прочее «отстъпваніето отъ православіето»? — То значи *подчиненіето подъ Фенеръ.* И гдѣ е г. Балабановъ за да потвърди въ очитѣ на българскійтъ народъ и въ очитѣ на исторіятъ че добродѣлитѣ и чистотата на вѣрѣтъ у Фенеръ превъсхождатъ оныя на съвременный Ватиканъ? «Систематическото църковно образование» на г. Балабанова ще му дава всякога способността да владѣе съ рѣждасали нѣкои църковны софизмы, но никога не ще му даде способността да чувствува българскы и да мисли човѣчески. И г. Балабановъ е една отъ онѣзи калпавы карикатуры, които само съвременното европейско образование умѣе да излѣе, но на които лъжливыйтѣ блѣсъкъ не лъже у насъ никого вече.

Не, Господа, «отстъпваніето отъ Фенеръ» не знаменува «отстъпваніе отъ вѣрѣтъ на Христа», отъ вѣрѣтъ, въ който ны поучихъ Кирилъ и Методій! Въ тойзи случай, г. Балабановъ потвърждава лъжѣвнитѣ софизмы на «мѣстнитѣ вселенскій съборъ», който прогласи весь българскій народъ за отстъпившъ отъ вѣрѣтъ на Христа, понеже той народъ пожела да отстъпи отъ него на развратный и гнусный Фенеръ. Напротивъ, движеніето на българскій народъ противъ фанариотскійтъ патриархатъ съдържава въ себе си отърваніето на чистото христіанско начало отъ натискътъ на грознитѣ адскы начала на Фенеръ. Тази уста мисль са съдържава и въ движеніето на онѣзи наши съотечественници отъ Солунскійтъ виляетъ, за който става дума. И ако съдимъ право и безпристрастно трѣбва да заключимъ, че това начало на чистото христіанство быде тамо по Македоніѣ толкова крѣпко, щото разбива всичкитѣ преграды на насиліята и на предразсужденіята, та дири покровителство у царскійтъ Ватиканъ, когато у дома си не може да го намѣри.

Но Балабановъ има образъ, има дързость да предстане предъ насъ и да уподоби поменѣтътъ постъпкѣ на нашитѣ съотечественници съ характерътъ на Бедуинитѣ, които на день по нѣколко пѣти мѣнявали вѣрѣ за по

нѣколко пары! О ты, който говоришь това, сынъ на Българинъ ли си, или си изродъ Бедуинскы, ты умъ и съвѣсть имашъ ли, та не треперишь да подвърлишь едно толкозъ подло потворство? Тебѣ и на оныя, които съ тебѣ подобни, да съди вѣчната правда, който е по силна и отъ най силнитѣ, а за сега доволно.

Впрочемъ постъпката на нашитѣ съотечественници по Македоніѣ, т. е. прибѣгнуваніето имъ подъ защитѣтъ на Западъ, не е нищо особенно, странно или ново. *Това явленіе е обикновенно въ бълмарскѣхъ исторіѣхъ.* Кога какъ Българитѣ не съ намѣрвали на Истокъ гаранціѣ за свободнѣтъ си черковъ си, който свобода са е гарантирала чрезъ духовнѣтъ тѣхны независимостъ отъ Цариградъ, — и тѣ съ подирвали помощѣтъ на Западъ. *И това явленіе ще са повтаря, додѣто са наедаде пѣлна черковнѣхъ независимостъ въсьмъ Бълмаромъ.* А ако Истокъ рѣши, да не стане то никога, тогава съединеніето на Българитѣ съ Западъ *ще си остане за всегда.* И тѣй на нашитѣ протавници не остава освѣтъ да глѣдатъ да затрѣятъ съвѣсъмъ българскійтъ народъ, — тогава ще могатъ тѣ да заспѣятъ мирно, въ съзнаніе че нѣма кой да бѣрка вече на властолюбивитѣ и на користолюбивитѣ тѣхны смѣтки, които тѣ прикрыватъ съ «православіе», религіозность» и пр.

Това, което казахмы, не потвърждава, че ный одобряваны или че са радваны на събитіето, което потресе весь българскій народъ. Напротивъ ный, а не «Вѣкъ» и неговата свита, може искрено да съжалѣва това, което е станѣло. Но не смы порастѣль ный въ духътъ на правственното растлѣніе, не смы са упражнили ный въ лицемеріето и въ суетатѣ за да проливаны крокодильскы съззы, не воюваны ный съ извращанія и потворства и не нападамы съ безсвѣстны лъжи и съ калпавы разсѣжденія — та да взимамы способността да говоримъ като Балабанова и да са изражавамы по тозъ въпросъ както той. Напротивъ, при всичкото си негодование, ный выккуваны хладнокрѣвно въ основѣтъ на събитіето, оцѣняваны причинитѣ, които съ го произвели, и отдаваны му истинното значеніе. А ако правимъ това, цѣльта ни е да призовемъ о време вниманіето на когото трѣбва, понеже са даде вече токъ на онова негодование, което отъ толкова време са набравъ въ сърдцата на българскійтъ народъ. Мисли ли вткой че безъ впечатлѣніе съ останѣли многобройнитѣ онѣзи и страшнитѣ докачки и униженія, на които бы изложена неправедно нашата Екзархіѣ и нашитѣ народъ? Не, днесъ въ очитѣ на българскійтъ народъ постъпката на нашитѣ съотечественници въ Македонія, не знаменува «вѣроизмѣнничество», «предателство отечества» или «безуміе и подлость», а знаменува «отчаянна постъпка на мѣченика, който дири спасеніето на честѣтъ си, на живота си и на свободѣтъ на съвѣстьтъ си». Нашитѣ сърдца съ изпълнены съ горестъ и очитѣ ни съ съззы, при помислеваніето че нашитѣ предатели и прочіи неприятели успѣватъ да раскъсатъ народното наше тѣло, и ный потичваны къмъ своитѣ мѣченици, къмъ своитѣ братія, отъ които нищо не ще може да ни раздѣли.

Ный са отказваны да говоримъ повече по тоя предметъ. Исто тѣй и да бѣркамы по нататѣкъ оня боклукъ отъ политико-религіозны бръщолѣвванія на еднѣ Дон-Кихотскѣ фантазіѣ, боклукъ — размѣсенъ съ «Дарвинизмъ», «фанатизмъ», «папизмъ», и многочисленны другы притурки и безсмислія. Ако г. Балабановъ са трудн да разбѣрка и затѣмъ еднѣ толкозъ простъ и ясенъ въпросъ, и ако той съ всѣхшценіе са наслаждава отъ признаніето си на «защитникъ православія», то той въ това намира си интересътъ, а патронитѣ му може да го потупатъ по гърбѣтъ, — при това може той и да са понадуе

надъ свойтъ подвигъ, — но всичко това нѣма да възбрани смѣхътъ и презираніето, съ което го обсипва безпощадно българската публика.

ВЕТХА ПЪСЪНЪ ПО НОВЪ ГЛАСЪ.

(по примѣрътъ на Lamonaïs.)

Бѣше настѣпила ужасна нощъ. — Небо безъ звѣзды и гжстъ мракъ притискаше земята, както надгробната плоча притиска черниятъ гробъ. —

Нищо неузвемуруваше мрътвѣтъ тишинѣ, а мракътъ все по силно и по силно са сгъстяваше, и страхъ и трепетъ обземаше сѣка душѣ. —

Въ нѣкъ нощъ азъ са намѣрвамъ на кръстопѣтътъ и съгледдамъ отъ четиритѣхъ страни фенери, които едвѣмъ блѣщуваха. — Отъ къмъ югъ са зададохъ двѣ същества, отъ които три очи свѣтяха като очитѣ на Хвѣната по нощно врѣмя. — Слѣдъ малко са зададе отъ къмъ Западъ едно друго същество, отъ тумбакътъ на което едвѣмъ можѣхъ да познаѣмъ да ли върви или са тѣрнала, а и главата му не щѣхъ да съгледамъ, ако очитѣ му несвѣтяха като на булѣкъ. — Не слѣдъ много са зададе пакъ отъ къмъ западъ друго едно движѣніе, което са клатеше като празденъ поставъ по разваленъ калдѣржѣмъ и което са отличаваше съ това, че носѣтъ му сѣтеше по силно отъ свѣщницѣтъ въ фенерѣтъ. — Петъ минути послѣ са зададохъ отъ къмъ Югъ-Истокъ други двѣ същества, на които азъ познахъ само бастончето на едного и калугерскѣтъ бракъ на другитѣ — забѣлжителни бѣха тѣ още по това, че сѣтитѣ имъ приличаха на мрътвецѣ съ отворени очи. —

Всичкитѣ тѣзи нощни птици са упѣтиха къмъ истокъ, и слѣдъ малко обвърнаха вървежѣтъ си къмъ Сѣверъ и влѣзоха въ най отличнѣтъ къщѣ на улицѣтъ. —

Една невидима сила ма грабна отъ кръстопѣтътъ и въ едно мгновение ма прѣнесе въ реченѣтъ къщѣ, къдѣто, невидимъ, да видѣмъ и да чуѣмъ всичко. —

Съгледахъ една четируголна стаѣ, която бѣше богато украсена и съ много свѣщи осветлена, но пламѣтъ на свѣщитѣ бѣше извѣрдно червенъ, като че бѣше пламѣкъ отъ барутѣ. —

Въ тѣзи стаѣ насѣдахъ тѣзи шестъ същества, а домуладкѣта сѣдеше въ средѣтъ имъ на единъ монументъ, на който бѣше врѣзана една черна буква М. — Столоветѣ бѣха прекрасни, но приличаха като да бѣха отъ сиромашки потъ правени. —

На масѣтъ имаше вино, което бѣше толко черно-червено, като да бѣше човѣшка кръвъ, и прѣдъ всѣкыго стоеше по единъ бюлорѣнъ пахарѣ, които имаха подобни на човѣшки мрътви глави.

Всичкы седмъ сѣдѣха съ наведени глави, и всичкы седмъ бѣха навѣсени и замыслени. —

Товага единъ отъ тѣхъ, който имаше само едно око, стана на кракъ, напълни пахарѣтъ съ кървавото вино и са приближи до домуладкѣта. — Кракѣта му треперяха, но като испраздни пахарѣтъ, взе дързостъ та рече:

«Проклетъ да е онзи, който за пръвъ пътъ е рекълъ: «че всичкитѣ хора между себе си и предъ Бога са равни.»

Всичкы станяха на кракъ и рекоха: «проклетъ да е.» — И като сѣднѣха другитѣ, едноокитѣ продължи:

«Братія, какво трѣбва да работимъ, за да хвърлимъ «народѣтъ въ първобытнитѣ мракъ? Неговото събуждавіе е наша смъртъ. — Колкото за мене, азъ предлагамъ да тѣпчемъ всяка честность, да обрашамъ заслужноститѣ на народнитѣ дѣйци въ видъ на задни мысли, и тѣй да имъ отземемъ довѣріето, което имъ дава народѣтъ; а пакъ да проклеваме и да гонимъ всякого, който не е съ насъ.» —

И пакъ са исправиха всичкы и са отзоваха: «проклетъ да е!»

Слѣдъ него станъ едно валчесто нѣщо съ натрупанъ фесъ до очитѣ, тѣй што осветнѣ фесѣтъ и една юдска брада, нишо друго са невидѣше, и рече:

«Не е доста да проклеваме и да сѣспиваме такыизи хора, но трѣбва да сѣспивемъ и наукитѣ и свободнитѣ мысли, защото наукитѣ учѣтъ онуй, което не е добрѣ за насъ, а пакъ свободнитѣ мысли всякога ще прѣчкѣтъ на нашитѣ домогванія; за туй да оборимъ и двѣтъ заразы.»

И всичкитѣ са исправиха и рекоха: «да ги оборимъ!» Станъ и третитѣ, който говореше тѣй бърже, като да бѣше тепавица, но разумъ са пакъ слѣдующето:

«Удобрявамъ че, като унищожимъ предъ народѣтъ «добромыслящитѣ хора — като имъ отнемемъ наукитѣ «и мыслигѣ, този народъ ще стане получовѣкъ, — но и «туй не стига. — Ный трѣбва да са огнаемъ съ тѣхъ «като съ волове. — Да погържамъ, да навиквамъ, да «притискамъ, да клеветимъ, и най послѣ да ги направимъ тѣй крогкы, што да не могѣтъ и да польшкѣтъ, когато ги натоваримъ съ товарчинѣ вънъ отъ силитѣ имъ. — «А за постиганіе на тѣзи цѣль дѣлжи смъ да бѣдемъ «съгласни и да нападаме всячески, и особено въ публични мѣста съ думы всякогы, и когато неможемъ никого да оборимъ, да викамъ тѣй, што думата на «проклетитѣ да са нечува.» —

И всичкитѣ станяха и рекоха: «Брадѣта има право — тѣй да сторимъ.» —

Послѣ станъ четвъртитѣ съ голѣмитѣ тумбакъ, и като подигна пахарѣтъ рече: —

«Ный си имаме нашитѣ интересы, но и народѣтъ има неговитѣ си, които са свѣтѣмъ противни на нашитѣ. — Ако прочее народѣтъ са съгласи и захване да «брани всичко, което е добро и полезно за него, какво «ще правимъ ный, които смъ нагазали до поясъ?! Азъ «мыслѣмъ слѣдователно че трѣбва да сразваме и да раздѣляме братъ отъ брата, прѣитѣль отъ прѣитѣли, и да «унищожаваме всичко, което е вразумително и полезно «за народѣтъ; да съкрушаваме всяко добро дѣло, а това можемъ постигнѣ чрезъ предагелство — за туй, кой «каквото може да измысли, да измысли, да записва точно, а еще и най малкитѣ документъ, былъ той отъ «каквѣто видъ и да е, да са публикува.» —

И пакъ всичкы станяха и рекоха: «Наистинѣ, тѣй «е: — трѣбва да представимъ такыва хора за най лоши предъ народѣтъ.» —

Послѣ станъ петитѣ и като взе пахарѣтъ въ рацѣ и като го подигна, виното взе шарѣтъ на една най-черна душѣ. — Послѣ, като са поклати нѣколко пъти ту на дѣво ту на дѣсно съ гласъ, който приличаше на пукнатѣ тенекитѣ, рече *ужъ на смѣхъ*:

«Да ви кажѣмъ ли азъ една късичка, всичко е съестно! — Ный трѣбва да знаемъ че който е съ народѣтъ «той е противъ насъ; за туй трѣбва да бѣсимъ такыва народни прѣитѣли, и слѣдователно, нашѣта девиза «нека е: вѣже!»

И пакъ всичкитѣ станяха и рекоха: «Да, да, вѣже!»

Послѣ станъ шеститѣ, който имаше сѣдѣ брадичка и засукавы муставы и като сръбнѣ отъ кървавото вино, подпрѣ са на бастончето си и рече:

«Но има и рѣшителни духове, които са прѣитѣли «народни, и които презиратъ нашитѣ нападенія, защото «тѣ по дѣло и по свѣсть са чисти предъ Бога и предъ «човѣщинѣтъ. — Тѣ имѣтъ още и материалны средства, «а имѣтъ и прѣитѣли силны, какво да правимъ съ тѣхъ? «— Азъ мыслѣмъ че трѣбва въ раскошіе и сладострастіе «да ги тикнемъ. — А ще постигнемъ туй, като ги обсипвамъ съ похвалы, като ги направимъ наши катадне-

«вни гости, като ги облечемъ съ нѣкое достоинство въ общинскитѣ работи и най послѣ, като ги преслѣдвамы «на сѣкадѣ, като че не можемъ нищо безъ тѣхъ. — Замайяни отъ такыва почести, тѣ ще забравятъ себе си «а слѣдователно и народътъ.» —

И пакъ станяха всички и рекоха: «Наистина, по тозъ начинъ ный можемъ да съсипемъ всякъ добродѣтель и всякъ енергій.» —

Послѣ скочи долу отъ монументътъ седмийтъ, и като са исправи като вдървено явление, което е излѣзло отъ гробътъ, испи два пахара единъ слѣдъ другы и рече:

«За насъ, братія, вѣра, честность и совѣсть съ само орудіи, съ които ный трѣбва да лжемъ народътъ. — Когато искамы да са вмѣкнемъ между народътъ, трѣбва да говоримъ за честь, чиста совѣсть и добродѣтель, и да превивамы очи до съжалніе, додѣто постигнемъ цѣлтъ си, по послѣ — ако дързне нѣкой да ны пыта за нашитѣ дѣла — да отговоримъ че туй само ный и Богъ трѣбва да знаемъ. — Нужно е още да са кланямы на познатитѣ първосвященници, защото «и тѣ съ за насъ едно остро оръжіе. — Но въ тозъ случай да не забгледвамы, когато и тѣ за своѣ смѣткѣ одерватъ по нѣкоѣ овецѣ отъ словесното си стадо, и тѣ ный ще владѣемъ додѣто е жива една кость отъ нашето потомство. — Но преди всичко, ный трѣбва да сме съгласни и «вѣрни помежду си, и никой отъ насъ да не държи съ народътъ, — никой да са не завзема за народны интересы, но да упропастава къдѣто са може, за туй: проклетъ да е онзи изпомежду ни, който бы хранилъ една капка искренности къмъ народътъ.» —

И всички са приближиха до престолтъ, поклониха са два пѣти на вдървенныйтъ мъжъ и съ пахарнитѣ въ рѣцѣ извикахъ: «Проклетъ да е онзи отъ насъ, който бы хранилъ една капка искренности къмъ народътъ.» —

Въ този часъ са зачу тропотъ на джамоветѣ. — Погледитѣ на всички са обърниха къмъ прозорецътъ и съгледахмы единъ младодилкъ мъжъ, съ пронычески засмѣно лице.

Туй ненадѣйно явление очуди седмийтъ мъжѣ, които останяха като приковани на мѣстото си, и веселыйтъ фантомъ изрече съ единъ гласъ, който разиграваше всичкитѣ вълны на слышательтъ, слѣдующитѣ думы:

«Небойте са отъ мене — азъ съмъ едно весело явление, което има туй преимущество да чуе и да види «всичко, и са явява тамъ, къдѣто са неочаква. — Азъ «недокачамъ никого, но прѣдвѣщавамъ всякому: — тѣй «и вамъ прѣдвѣщавамъ срамъ, пониженіе и безчестіе. — «Опуй, което тѣй безстыдливо кропте за добрыйтъ хора, «ще са слѣе на вашитѣ главы, защото добрыйтъ геній «казва на чистосвѣтнытъ: *«Ако си пострадамъ отъ «погрѣшкитѣ на другы, дръжъ са, не си достоенъ «за укоръ. — Ако неправедно са е докачилъ характерътъ ти, дръжъ са, времето ще отземе похуланіето.»* — туй като изрече, сладко, сладко са насмѣ и са изгуби, а седмийтъ герои заприличаха на восочены фигуры, като че кръвта бѣше замръзнала въ жилитѣ имъ. —

Изведнѣжъ са чу единъ страшенъ трѣсъкъ. — къщата са расклати отъ основаніе и пердетата са уприличаха на паяжинѣ, по който пълзяха отвратителни паяци. — постилкитѣ са обърниха на гнонша, на които лежахъ крастави кучета. — Столовете са стопиха на вода и дадохъ едно испареніе като на човѣшки потъ. — Въ огледадата са отражаваха всякакви пълкены плашила и нечаянно единъ громовитъ гласъ извика:

«Проклети да сте вый, които сте забравили че азъ съмъ Господаръ на всичко» и изведнѣжъ съкы косъмъ отъ главитѣ имъ са преобрази на ужасны змиѣ, които немилостиво са прививаха около замръзналитѣ имъ тѣла, отъ които течеше вонещъ гной. —

Тогазъ буквата М захванъ да са трѣшка по земитѣ и викаше:

«Кой разиграва коститѣ ми и въ гробътъ».

А хилды и хилды гласове на невинны дѣтица извикахъ отъ вѣнъ:

«Проклетъ да е!»

Азъ са стреснахъ, отворихъ си очитѣ и познахъ че треперихъ като листъ. — Прекръстихъ са и рекохъ: «Боже! какъвъ ужасенъ сънъ».

ПѢТУВАНІЕТО НА ЕДИНЪ СУРОВАКАРЪ ВМѢСТО ХИТРЪ-ПЕТРА.

Хитръ-Петръ — старія ти пріятель,
Кой пѣтува по Коледа тукъ тамъ;
Обиколи свойтъ хора — достове,
Разказа ти много нѣща с' смѣхове.

* *

Той не дойде въ нашия градъ чутовентъ,
Въвъ Балкана при политѣ затѣятевъ;
Той не дойде въвъ Габрово прославно,
С' ученіе, училища похвално.

* *

Тука бы той чудны нѣща съгледалъ:
Младитѣ са до единчкъ учени,
Даскалитѣ философи брадати,
Ученици Фантасани с' саати!

* *

Женитѣ съ патриотки нечуты,
Даскалицы съсъ матела — шйириты,
Ученички с' карвавици фистани,
Гологлавы, вито-коси къдравы.

* *

Тука има чудно школо каменно,
До половинъ измазано бѣлнато,
Отъ половинъ остало си чървено,
За да чака ново лѣто крылато.

* *

Тука, казвать, с' кола пари имало,
За наука, училище дарени;
А пакъ сега какъво й това? не зная!
Дето казвать школото е на края.

* *

Той не дойде, азъ ти казвамъ, въ Габрово,
Да сурвака сички нарѣдъ до единъ:
Богатитѣ чорбаджи мѣхнати,
Даскалитѣ философи брадати.

* *

Ази видѣхъ, побратиме Шутоше!
Хитръ-Петръ — Твой пріятель не ще до,
Че си има въ много мѣста да ходи,
Да сурвака по голѣми достове.

* *

За туй рѣшихъ и захванахъ самичкъ,
Да сурвакамъ самъ-самичкъ тѣдѣва,
Вмѣсто твоя драгъ-любезенъ пріятель —
Хитръ-Петра, безпристрастенъ вѣститель.

Ще захванъ най на напредъ школото,
 Че най послѣ кой ми мене в' окоото;
 За да видишъ, да ся чудишъ какви сме?
 Отъ Еврейтъ, осмѣнитъ бетеръ сме!!

* * *
 Предъ година страшно грѣмна Габрово
 С' учители учители учени;
 Старо, младо и к'ораво, сакато
 За наука, просвещеніе тукъ пиди.

* * *
 «Сѣко чудо, казвать по насъ, за три дни»: —
 Было школо, читалище, дружество,
 Днесъ го раждатъ и кръщаватъ и викатъ,
 Слѣдъ недѣля почватъ да го опѣватъ

* * *
 По този пѣть трѣгнало е и тука,
 Прочутото училище габровско,
 Както бѣше едно время отгатакъ
 Презъ Балкана, кажи рече, Зааренско.

* * *
 Въ началото на тѣзъ зима студена
 Писаха ся прекисели статіи;
 Ти ги помнишъ и ги знаешъ кой бѣха:
 За пансионъ горѣ-долу рѣчи го.

* * *
 Да издирятъ писачитъ събра ся
 Голѣмъ съборъ; школото ся затвори;
 Двѣ недѣли тѣкмо нарѣдъ стоя си
 И най подиръ писачѣтъ ся улови.

* * *
 Безъ да дирѣтъ, да л' е право или криво той-
 «Отъ школото вѣнъ, рѣкоха, да бѣде»,. (писалъ
 С' това вече побратиме Шутоше!
 Дигнаха ся по голѣми бунтовс.

* * *
 Отъ тогава даже до днесъ каратъ ся,
 Сатиритъ невидимо хвърлятъ ся,
 Даскалитъ помежду си биятъ ся,
 «Питропитъ по между си мразѣтъ ся,

* * *
 Кой кравиа? кой правиа? незнаѣмъ!
 Но да имамъ суровакарка лебела,
 Захваналъ быхъ отъ най напредъ даскалтѣ —
 Брадатитъ, ученитъ, чи зная (?)

* * *
 Тѣ не знаятъ какво правятъ въ Габрово:
 Само с' двама трима души водятъ ся,
 А народа злѣ презиратъ и мразѣтъ;
 Власть да зематъ, власть да искатъ канятъ ся.

* * *
 Много странни испѣдиха безъ право;
 Салъ за кефа, за хатѣра одному —
 Управителъ въ пансиона що бѣше,
 Който на тѣмъ зефети имъ правяше.

* * *
 Какъ дойдоха Читалище с' затвори,
 Зашо нѣма баре единъ уста да си отвори;
 Сѣко нѣщо в' българитъ за тѣхъ е то се криво,
 Да оправятъ да опишѣтъ лири искатъ и пари

* * *
 Като пуснишъ даскалитъ на страна,
 Чи захвани училищни питропи;
 Единъ ги тѣхъ сички води за носа, —
 Въ пансиона управителъ що бѣше.

* * *
 Той рѣшава, той направѣмъ всичкото,

А другитъ удобряватъ безъ да шѣтъ,
 Чи имъ казва: «Пансионътъ оставямъ;
 «Даскалитъ, брадатитъ, туй искатъ»,.

* * *
 Подиръ това с' сурвакарка да идешъ
 Общината, одаѣта да видишъ;
 Да сурвакашъ нарѣдъ, нарѣдъ до единъ,
 Чи не виждатъ отъ носа си по далечъ

* * *
 Два мѣсяца има нѣма да кажемъ,
 «Питропитъ оставка си дадохъ;
 Школскый хесапъ на хората предлагатъ,
 Нѣ не единъ до днесъ не са обраща;
 Сѣки бѣга, сѣки мѣлчи, края иска да види.

* * *
 Днесъ школото овдовѣло остана,
 Въ тѣзи зима за сичкитъ студена,
 Дърва нѣма за собитъ да палятъ;
 Страннитъ ся единъ по другъ пѣвѣтъ.

* * *
 Черенъ облакъ надъ школото днесъ тѣжи,
 Той покрива затьмнява славата
 На школото Габровското прочую
 Отъ година, отъ полвина. Стига му!!!

* * *
 Кажі сега, побратиме Шутоше!
 Чи не сме ли чудни хора пречудни?!
 Да ни пишѣтъ вѣвъ книгитъ достойни?
 По глупость и постоинство? Горко ни!!!

Габрово 23-ий Февруарій 1874.

Суровакартъ.

ЕДИНЪ ВЪПРОСЪ

Отъ бывшитъ Редакціи на
 бывшій единъ БЪЛГАРСКЫ ВѢСТНИКЪ.

— Какво е онова прилагателно, което се да-
 ва на съществителното Българинъ, когато тозъ
 послѣднитъ са отказва да плати дългътъ си?

— Потърпѣте, додѣто «Шутошъ», прерови рѣчникътъ си, и
 той ще ви обади.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ

Неврокопското Българско Читалище «Зора» публично благода-
 ри Г-ну Г. Захарию П. Градинарову отъ Желѣзникъ, за гдѣто
 благоизволи да му подари едно годишно течение отъ В. «Шу-
 тошъ». Настоятелството.

Неврокопъ 1874 Януар. 6-ий.

ИЗВѢСТІЕ. Ако нѣкоя отъ българскитъ общини
 има нуждѣ отъ единъ учитель снабденъ съ элементар-
 нитъ науки, Гръцкыйтъ языкъ, началны познания отъ
 Турскыйтъ и който познава основно Френскыйтъ языкъ,
 нека ся отнесе за споразумѣние или въ редакціитъ на
 Вѣкъ или въ редакціитъ на Шутошъ, направо до
 Петко Сандовъ.

Бывшій редакторъ на Левантъ Таимсъ.

Отговорникъ и притежателъ О. КАСАПИСЪ.

Въ печатницитъ на Шаркіе Аравелианъ
 въ Аюлианъ ханъ № 14.